

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4899

гр. София, 06.02.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
закрито заседание на 06.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

като разгледа дело номер **10611** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на сдружение „Камара на автомобилните превозвачи в България“ против решение № РД-ОИ-117/25.09.2025г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ). С решение № 42620/18.12.2025г. оспореният акт е отменен. Решението е съобщено на административния орган на 06.01.2026г. и на 09.01.2026г. от негов пълномощник е направено искане за изменението му в частта за разноските. В отговор, постъпил на 03.02.2026г., жалбоподателят е изразил становище за недопустимост, а по същество – неоснователност на искането.

След като обсъди доводите на страните и обстоятелствата по делото, съдът в настоящия състав приема, че искането е допустимо, като направено от активно легитимирана страна в срока по чл.176а, ал.1 АПК. Разгледано по същество, то е неоснователно.

Съгласно чл.80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), субсидиарно приложим на основание чл.144 АПК, страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция; в противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Това е единствената последица от непредставянето на списъка и в този смисъл е постановеното Тълкувателно решение (ТР) № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на Върховния касационен съд (ВКС). В т.8 и т.9 от това ТР е разяснено, че липсата на представен списък по чл. 80 ГПК в хипотезата, при която съдът не се е произнесъл по искането за разноски не е основание да се откаже допълване на решението в частта му за разноските; молбата за изменение на съдебното решение в частта за разноските, когато страната не е представила списък по чл. 80 ГПК, е недопустима. Така, непредставянето на списъка не е основание разноски да не бъдат присъдени, а само изключва възможността за засегнатата страна да поиска изменение на решението в тази му част.

Посочва се в определение № 36 от 26.01.2015 г. по ч. гр. д. № 5936/2014 г., I г. о., ГК на ВКС, че:

„В чл. 78, ал. 5 ГПК е предвидена възможност поисканото от страната като разноси по делото адвокатско възнаграждение да бъде намалявано от съда, ако насрещната страна направи възражение за неговата прекомерност. Същевременно с чл. 248 ГПК е дадена възможност произнасянето на съда по искането за присъждане на разноси да може да бъде изменено еднократно от постановилия го съд по искане на страната, която е останала недоволна. Когато съответната страна иска изменение на вече определените от съда разноси, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение, понеже счита, че то е прекомерно, е налице съчетаване по време на две процесуални действия на страната - искане за изменение на присъдените разноси и възражение за прекомерност. Тълкуването на нормите на чл. 78, чл. 80 и чл. 248 ГПК налага извода, че искането за присъждане на разноси от едната страна и възражението за прекомерност на насрещната страна са логически материалноправно обвързани, а така поначало и процесуалноправно обвързани по време. Сроктът в нормата на чл. 80 ГПК касае не само искането на страната за присъждане на разноси, а всички искания на страните във връзка със спора по разноските, който по същността си е материалноправен и свързан с предмета на делото. Когато страната, която се позовава на прекомерност, е имала възможност да се запознае и вземе отношение по искането на насрещната страна за разноси в рамките на производството преди то да бъде прекратено, то тя не може да го изтъква като основание за изменение на присъдените разноси по реда на чл. 248 ГПК. Следователно, когато по делото е имало открити съдебни заседания и страната, която прави възражение за прекомерност, е била редовно призовавана за тях, тя следва да заяви искането си по чл. 78, ал. 5 ГПК срещу направеното искане за разноси до приключване на устните състезания в съответната инстанция. След този момент в посочената във въпроса хипотеза възражението за прекомерност е преклудирано, т. е. то не може да бъде заявено, а бъде ли заявено, следва да се остави без разглеждане. Това обаче не означава, че в този срок се преклудира и правото на страната, която се позовава на преклудирано възражение за прекомерност, да иска изменение на съдебния акт в частта за разноси. За искането по чл. 248, ал. 1 ГПК важат сроковете, посочени в тази норма. За възражението за прекомерност сроковете, посочени в чл. 80 ГПК, не се прилагат само когато страната, поради развитието на процеса не е могла да вземе участие в него - без открити заседания /например в производството по чл. 288 вр. чл. 280 ГПК/ или без надлежно осъществена размяна на книжата, и тогава тя може след прекратяване на производството да заяви възражението за прекомерност в срока и по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК. Искането за изменение на съдебния акт в частта за разноските може да се основава на възражение за прекомерност, но може и да не се основава на него, а на други съображения. С възражението за прекомерност се заявява материалноправен довод на страната, че дължи по-малко, отколкото твърди насрещната страна, във връзка с гражданскоправната отговорност за разноси. С искането за изменение на акта в частта за разноските се иска от съда да ревизира становището си, като преразгледа материалноправния спор за разноските. Недопустимостта на възражението за прекомерност ще обуслови неоснователност на искането за изменение на акта в частта за разноските, а не неговата допустимост, която зависи от сроковете, посочени в чл. 248 ГПК“. Това становище е безпротиворечиво поддържано в практиката – аналогично, в определения № 18/31.01.2017 г. по гр. д. № 2182/2016 г., I г. о., № 130/05.05.2017 г. по гр. д. № 152/2017 г., III г. о. на ВКС и др.).

Тълкувани като такова възражение, направените в писмени становища изявления от страна на ответника са неоснователни. Съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, за дела от вида на настоящето е предвидено възнаграждение в размер на 1000 лв. Тъй като страните разполагат със свобода на договаряне, евентуална прекомерност би могла да бъде преценявана при поне двукратно превишение на този нормативно установен

ориентир. Платеното в случая не превишава тази стойност. Ирелевантен в тази връзка е § 2 от Допълнителните разпоредби на същата Наредба, чиято норма е прогласена за нищожна с решение № 14820/10.12.2014 г. по адм. д. № 10395/2014 г. на Върховния административен съд, I отделение, обн. в "Държавен вестник", бр. 10/2016 г., в сила от 05.02.2016 г. Поради това, безпредметно е обсъждането на т.3 от горепосоченото ТР. Предвиденото в чл.8, ал.3 от Наредбата е само ориентир, който позволява преценка от страна на съда за съотношението между платеното в отделния случай и възприетото като минимално необходимо за съответния тип дело от професионалната организация на адвокатите. Както беше посочено по-горе, необходимостта от поне двойно превишение, за да се пристъпи към обсъждане и обосноваване на намесата на съда в договорните отношения между адвоката и клиента, се поражда от необходимостта да бъде зачетена свободата на договаряне, като част от свободната стопанска инициатива, на която се основава икономиката на страната, съгласно чл.19, ал.1 от Конституцията.

Така мотивиран и на основание чл.176а, ал.3 АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ за изменение на решение № 42620/18.12.2025г. по адм. д. № 10611/2025г. на Административен съд София град, Второ отделение, 32 състав, в частта за разноските.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия: